

paa, at ogsaa de Forhold, der vedrørte Hærens og Flaadens Sundheds- og Sygepleje, skulde inddrages under Centralstyrelsens Virksomhed. Tidligere, fra 1818 til 1855, saa vidt jeg erindrer, var Hærens og Flaadens Sundhedsvæsen underlagt det gamle Sundhedskollegium, men fra 1855 blev dette Forhold ændret. Man har gjort gældende, at ved at fastholde vort Forslag vilde vi kun bidrage til at forhindre, at Lovforslaget blev fremmet, idet det vilde medføre Forhandlinger med Krigs- og Marineministeriet af en saadan Art, at de — som vi alle vide af Erfaring — vilde tagelang Tid. Vi have derfor bøjet af paa dette Omraade, idet vi gaa ud fra, at en Ordning som den nu foreslaaede vil medføre, at naar der indtræffer Forhold vedrørende Landets almindelige Sundhedspleje, som have Berøringspunkter med de Hæren og Flaaden vedrørende Forhold, er Sundhedscentralstyrelsen, som det ogsaa omtales i § 14, i Stand til ved Samarbejde med Hærens og Flaadens øverste Lægeautoriteter at gribe ind paa en saadan Maade, at det bliver til den almindelige Befolknings Gavn.

Jeg tror derfor, at hvis vi her kunde enes om at give Lovforslaget en hurtig Behandling, saaledes at der blev Mulighed for dets Vedtagelse i indeværende Samling, vil det være til Gavn for den Side af Lovgivningen, som dette Lovforslag omfatter. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til velvillig Behandling.

Ellinger: Jeg kan ganske slutte mig til den højtærede Ministers og de to foregaaende Taleres Ønske om, at det foreliggende Forslag maa nyde hurtig Fremme. Det forekommer mig, at den højtærede Minister med stor Sindsro maa kunne lade Ordene „som Regel“ fare i § 4, 4de Linie, som han omtalte i den Tale, han holdt, da han forelagde Forslaget for os. Som det nu staar, gaar Bestemmelsen jo blot ud paa, at naar et Ministerium skønner, at en Sag kræver læge- eller apotekerkyndig Indsigt, bliver Styrelsen at høre, og der behøves her ikke noget som helst „som Regel“. Naar en saadan Indsigt efter Ministeriets eget Skøn kræves i en Sag, og dette ikke har Indsigten selv, bør en saa-

dan Sag ikke føres igennem, uden at Grundlaget for dens Afgørelse er til Stede, nemlig, at en Autoritet med den fornødne Indsigt er hørt.

Intet Ministerium vilde gennemføre en saadan Sag hurtigt, naar Ministeriet selv mente, at Grundlaget, den fornødne Indsigt, manglede. Derfor mener jeg, at den i Landstinget paa dette Punkt trufne Afgørelse er rigtig, og at det andet er overflødigt. Jeg skal indskrænke mig hertil og slutte mig til de foregaaende Talere i Ønsket om, at Sagen hurtigt føres igennem.

Rørdam: Heller ikke jeg skal bruge mange Ord til at anbefale det foreliggende Forslag, da jeg i det hele og store kan slutte mig til de Udtalelser, som ere fremførte saavel af den højtærede Minister som af de ærede Ordførere for Flertallet og for Socialdemokraterne. Det er jo noget af en Begivenhed, at vi virkelig nu synes at kunne naa til at faa gennemført et Forslag om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse. Det er en Sag, hvorpaa der har været arbejdet i Decennier, uden at det hidtil er lykkedes at faa den gennemført. At det nu synes at skulle ske, skyldes jo, som det ogsaa er blevet fremhævet, maaske noget de Begivenheder, som indtraadte under den forrige Justitsminister, hvorved Sagen blev mere presserende. Jeg tror dog, at Hovedaarsagen til, at denne Sag nu synes at kunne gaa saa let og glat gennem Tingene, er, at der er opnaaet fuldstændig Enighed i den Kommission, som har været nedsat angaaende denne Sag, og herfor vil jeg gerne som Læge bringe Kommissionens Medlemmer en varm Tak. Det er jo saaledes, at der fra forskellig Side har været næret Ønsker om at faa saa den ene og saa den anden Forandring gennemført. Vi hørte jo af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at han og hans Meningsfæller havde næret Ønske om at faa enkelte Ting rettede. Jeg tror, at vi skyldte dem en Tak, fordi de have resigneret og ere gaaede med til at indstille Sagen, saaledes som den nu foreligger. Jeg tror, det har den allerstørste Betydning overfor Rigsdagen, overfor Befolkningen og maaske ogsaa